

извршавање задатака у одбрани земље. Забрањена је, такође, употреба Војске Србије у страначке, идеолошке и верске сврхе.

По Закону о одбрани, војна обавеза је право и дужност грађана да се припремају и оспособљавају за учешће у одбрани, с тим што војну обавезу грађани извршавају под условима и на начин који су прописани посебним законом. У том смислу, Законом о војној, радној и материјалној обавези утврђено је да војну обавезу у миру, ванредном или ратном стању имају сви грађани који се припремају и оспособљавају за извршавање војних дужности и других задатака одбране, у складу са законом. Војна обавеза је општа и подлежу јој држављани Републике Србије, а састоји се од: регрутне обавезе, обавезе служења војног рока, обавеза вршења цивилне службе и обавеза у резервном саставу које се врше под условима прописаним законом. Војну обавезу у миру грађани извршавају у командама, јединицама и установама Војске Србије, осим лица која замене служење војног рока цивилном службом, а у ратном и ванредном стању у Војсци Србије, полицији и осталим снагама одбране и цивилној заштити.

Законом о војној, радној и материјалној обавези утврђено је да, након потпуне професионализације Војске Србије, Народна скупштина обуставља обавезу служења војног рока, на предлог Владе. У складу с тим, Народна скупштина донела је Одлуку о обустави обавезе служења војног рока (та одлука је донета 15. децембра 2010. године, а примењује се од 1. јануара 2011. године). Након обуставе обавезе служења војног рока, упућивање на служење војног рока врши се по принципу добровољности, у складу са законом.

7. Судови.

Појам суда и начела о судовима. Судска функција спада у најстарије државне функције. Међутим, судови као самостални државни органи који своју функцију врше на основу закона појављују се тек после револуција у Енглеској (1688) и Француској (1789). Судска власт је грана државне власти која ауторитативно (снагом државне власти) решава спорове о праву, утврђујући како треба применити право у конкретном случају и изричући санкцију. Битно обележје по којем се судска власт разликује од законодавне и извршне власти јесте постојање спора о праву који се решава судском одлуком. За разлику од законодавне власти, која ствара опште правило – законе, судска власт примењује та општа правила на посебне случајеве, тумачи их и доноси одлуку којом решава спор. За разлику од органа управе који такође примењују општа правила садржана у законима на конкретне случајеве, судска власт примењујући општа правила на конкретне случајеве увек решава спор о одређеном праву.

Устав Републике Србије утврђује начела о судовима која важе за све врсте судова, чиме се обезбеђује јединство судског система у земљи.

Судска власт је, по Уставу, јединствена на територији Републике Србије. Према томе, судска власт је посебна грана државне власти, коју врше судови који су искључиво државни органи (не и органи аутономних покрајина или јединица локалне самоуправе).

Судови су самостални и независни у свом раду и суде на основу Устава, закона и других општих аката када је то предвиђено законом, као и општеприхваћених правила међународног права и потврђених међународних уговора. Самосталност судова значи то да су судови посебни државни органи, који су организационо одвојени од других државних органа и за које важе специфична правила оснивања и организовања. Независност судова изражава то да се ниједан носилац неке друге државне власти не може мешати у рад суда, да не може утицати на доношење судских одлука. Та независност није апсолутна, јер су судови у доношењу одлука везани законом, али, с друге стране, законодавна власт не може давати никаква наређења судовима, осим у облику закона.

Да би судови били независни у свом раду, потребно је и да судије буду независне. Стога Устав прокламује да је судија у вршењу судијске функције независан и потчињен само Уставу и закону. Сваки утицај на судију у вршењу судијске функције забрањен је.